

Arrest

nr. 59 050 van 31 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'U, een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, vroeg op 03/07/2006 een eerste maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u door de Russische autoriteiten ten onrechte in verband werd gebracht met een aantal moorden op personen van de ordehandhaving. Uw asielaanvraag werd op 30/08/2006 afgewezen door het Commissariaat-generaal. Uw verzoek tot de vernietiging van deze beslissing werd op 25/03/2010 door de Raad van State verworpen. Op 12/01/2007 diende u een tweede asielaanvraag in. U legde hierbij een faxkopie van een opsporingsbericht voor. Deze tweede asielaanvraag werd op 15/01/2007 ter hoogte van de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten door middel van een beslissing van weigering tot overwegingname.

Op 08/07/2010 vroeg u voor een derde maal asiel aan in België. U bracht hierbij een origineel opsporingsbericht, waarvan u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag een kopie had voorgelegd, en een protocol van huiszoeking aan. Deze aanvraag werd soortgelijk op 15/07/2010 ter

hoogte van de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten door middel van een beslissing van weigering tot overwegingname.

Na afloop van uw derde asielprocedure verliet u België niet.

Op 03/08/2010 diende u een vierde asielaanvraag in. U verklaarde dat u via telefonisch contact met uw moeder vernomen had dat de wijkagent in het gezelschap van gemaskerde militairen was langsgekomen en een huiszoeking had doorgevoerd. U weet niet wat de reden van het bezoek was. U verklaarde dat de autoriteiten waarschijnlijk denken dat u samen met strijders in het bos verblijft.

U gaf verder aan dat de algemene situatie in Ingoesjetië dermate onveilig is dat een terugkeer uitgesloten is.

U legde tot slot uw geboorteakte en uw diploma middelbaar onderwijs voor. U verklaarde dat uw moeder deze documenten naar België, naar een vriend van u, had verstuurd. U legde de enveloppe voor als bewijs van de verzending.'

Verzoeker betwist deze feiten niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Welnu, er dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbracht die de voorgaande beslissing van het Commissariaat-generaal, genomen op 30/08/2006 in het kader van uw eerste asielaanvraag, ontkrachten.

Deze beslissing was daarbij gebaseerd op tegenstrijdigheden, die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Deze vaststellingen blijven aldus nog steeds van kracht.

Aangaande uw vervolging beweerde u bij deze vierde asielaanvraag louter dat u via telefonisch contact met uw moeder had vernomen dat militairen nog langs uw huis zijn geweest (CGVS p.3-4). Deze bewering mist echter enig bewijs en herstelt aldus de geloofwaardigheid, die reeds werd ondermijnd tijdens uw eerste asielprocedure, niet.

De nieuwe documenten die door u werden aangebracht, zijnde uw geboorteakte en uw diploma middelbaar onderwijs, leveren daarenboven geen enkele informatie over uw vermeende vervolging. Dit geldt eveneens voor uw rijbewijs en uw militair boekje, dewelke u bij eerdere asielprocedures reeds aanbracht, en die u heden opnieuw voorlegde.

Volledigheidshalve dient nog te worden gewezen op de twee opsporingsberichten en het protocol van huiszoeking die u voorlegde tijdens de voorgaande asielprocedures.

Gezien uw eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig beschouwd werd, vermogen ook de documenten die later werden aangebracht niet de appreciatie van het CGVS inzake uw asielrelaas in positieve zin om te buigen daar deze door u neergelegde documenten betrekking hebben op feiten die door het CGVS eerder, in kader van uw eerste asielaanvraag, ongeloofwaardig werden bevonden.

Meer nog, wat deze documenten betreft dient opgemerkt te worden dat zij enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Wat het originele opsporingsbericht dd 23/03/2006 betreft, werd bovendien reeds tijdens uw eerste asielprocedure opgemerkt dat het ten zeerste eigenaardig is dat een dergelijk document (zijnde een mandaat ten aanzien van de hoofden van verschillende politiekantoren met richtlijnen omtrent uw opsporing) publiekelijk werd verspreid (beslissing CGVS 30/08/2006).

In die zin tast het document de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Het tweede opsporingsbericht betreft daarbij een faxkopie waarvan de authenticiteit niet kan worden bepaald.

U legde tot slot een protocol van huiszoeking voor dat stelt dat er op 10/04/2006 een huiszoeking werd doorgevoerd op uw adres.

Aangaande dit protocol is het verwonderlijk te noemen dat u dit document, dat dateert van 10/04/2006, pas bij uw derde asielaanvraag op 08/07/2010 aanbracht. Daarenboven wordt vastgesteld dat u bij uw eerste en tweede asielaanvraag, die respectievelijk dateren van 03/07/2006 en 15/01/2007, geen melding maakte van deze huiszoeking.

Nochtans vermeldde u bij deze aanvragen wel andere feiten die waren gebeurd na uw vertrek. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielprocedure, op de vraag hoe u weet dat u nog wordt gezocht, dat u na uw vertrek nog telefonisch contact had gehad met uw familielid Magomed. Deze zou u gezegd hebben dat uw foto's overal werden verspreid met de vermelding dat u werd gezocht (CGVS 03/08/2006 p.10). Tot zover uw verklaring in verband met uw actuele vrees.

De vaststelling dat u in deze de huiszoeking niet vermeldde tast de geloofwaardigheid van dit feit aan. Ook bij uw tweede asielaanvraag waar u nieuwe elementen, zoals het hoger vermelde opsporingsbericht, aanbracht, liet u het feit van de huiszoeking onvermeld. Nochtans beweerde u bij deze aanvraag dat u contact had gehad met uw moeder. U verklaarde hierover dat zij u had verteld dat zij meermaals was opgezocht door de politie (DVZ 12/01/2007 p.12). Over een huiszoeking zei u echter niets.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift van 24 januari 2011 een schending in van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij legt uit dat *"Door de weigering van het statuut van vluchteling en bevel van het grondgebied te verlaten schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling dd. 28.07.1951, goedgekeurd bij wet van 26.06.1953 (sic)"* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Verder stelt verzoeker dat hij gegronde vrees heeft.

Hij voert aan dat *"Zijn eigen omstandigheden rechtvaardigen ook deze vrees"* en legt uit dat hij meerdere malen door de autoriteiten in zijn land van herkomst gearresteerd werd en zwaar geslagen en dat de autoriteiten nog steeds op zoek naar hem zijn.

Hij verklaart dat hij van Ingoesjetische origine is en beschuldigd wordt van een terroristische moord.

Hij stelt dat hij vreesde voor zijn leven in zijn land van herkomst en dat zijn vrees voor vervolging actueel is.

Hij vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen; subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Waar het verzoekschrift aanvoert dat *'Door de weigering van het statuut van vluchteling en bevel van het grondgebied te verlaten schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen'* wijst de Raad er op dat een bevel om het grondgebied te verlaten in casu niet aan de orde is; wél heeft de commissaris-generaal op 23 december 2010 lastens verzoeker een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst er op dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid.

Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn huidige -en vierde- asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker diende vervolgens nog twee maal een asielaanvraag in, dewelke telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing van weigering tot in overwegingname, respectievelijk op 15 januari 2007 en 15 juli 2010.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 30 augustus 2006 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 202368 van 25 maart 2010 van de Raad van State, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas met betrekking tot de -onterechte- beschuldigingen van het plegen van een terroristische moord.

Gelet op het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, staat de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep, beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.6. Verzoeker voert in zijn verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat hij meerdere malen door de autoriteiten in zijn land van herkomst werd gearresteerd en zwaar geslagen en dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar hem zodat zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst actueel is.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en geen argumenten aanhaalt om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Gezien het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig werd afgewezen omwille van tegenstrijdigheden en incoherenties en verzoeker zich enkel beperkt tot het summier herhalen van zijn verklaringen, zonder nieuwe elementen aan te voeren, faalt hij om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Bijgevolg blijft de motivering overeind en wordt door de Raad hernomen.

Enkel het aanhalen van een vrees voor vervolging –of het lopen van een reëel risico op ernstige schade- volstaat niet om te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip “gegronde vrees” houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Een verwijzing naar rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Verzoeker haalt aan dat hij van Ingoesjetische origine is, wat op zich niet kan volstaan om de vrees voor vervolging of het lopen van een risico aannemelijk te maken. Dit dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, in aanmerking worden genomen.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart 2011 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE